

Kurallara uy.

“Haydi, David.” Yırtacağımdan korkarak giysisinin kolunu bıraktım. Küçükken, bir şey yapmasını istemediğimde onu çekip arkama saklayabiliyordum, ama David artık sekiz yaşında ve çekilemeyecek kadar güçlü.

Ön kapıyı açarken iç geçirdim. Yaz tatilimin ilk günü hiç de hayal ettiğim gibi değildi. Ilık bir gün olacağını ve gökte martuların uçuşacağını düşünmüştüm; iç karartıcı ve nemli değil. Yine de kapının önündeki askıdan ceketimi almıyorum.

Kahverengi gözleri uzakta bir yere bakan David, “Şemsiye?” diye soruyor.

“Yağmur yağmıyor. Haydi. Annem arabaya girdin dedi.”

David kıpırdamıyor.

En sevdiği kırmızı şemsiyeyi alıyorum.

“Tamam, haydi gidelim.” Verandaya adım attığımda şemsiyeyi sırt çantama, eskiz defterimle boya kalemlerimin yanına atıyorum.

“Videocuya gidelim,” diyor David, yerinden hiç kıpırdamadan.

“Kliniğe gidiyorsun. Ama eğer uslu durursan, babam eve döndüğünde seni videocuya götürecektir.”

Videocu, David’in en sevdiği yer; sirkten, panayırardan hatta plajdan bile daha çok. Babam her zaman beni de onlarla gitmem için çağırıyor, ama ben, “Hayır, teşekkürler,” diyorum. David, mağazadaki ekranlarda dönen tüm fragmanları izlemek, tüm reyonların arasından yürümek ve kutuların arkasındaki yaş grubu uyarılarını okumak zorunda; babamın asla kiralamasına izin vermeyeceği videoları bile. David, bütün mağazanın duyabileceği kadar yüksek bir sesle, “On üç yaş üstü, ebeveyn rehberliğinde izlemelidir! Küfür ve şiddet içerir!” diyecek. İnsanların bize nasıl baktıklarının *farkına varmadan*, kutuları alıp arkalarını çevirmeye devam edecek. Ama en zoru, David’i reyonlar arasında diz çökmüş, yabancı birinin elindeki video kutusuna bakarken görmek.

Babam, “Kimsenin umurunda değil, Catheri-

ne. Bu kadar hassas olma,” diyor, ama yanılıyor. İnsanların *umurunda*.

Yanımda, David saatine bakıyor. “Seni saat beşte alacağım.”

“Eh, *belki* beşte,” diyorum. “Babam bazen gecikir.”

David çığlık atıyor: “Beşte!”

“Şşşş!” Birinin bizi görüp görmediğini anlamak için etrafımızdaki bahçelere bakıyorum ve midem altüst oluyor. Yandaki evin önüne bir nakliye kamyonu park etmiş; arka kapıları sonuna kadar açık, yarısı sandalyeler ve kutularla dolu. Kamyonun içinden kanepesi taşıyan iki adam çıkıyor.

Ellerim titreyerek sırt çantamın fermuarını kapamaya çalışıyorum. “Hadi David. Annem arabaya binin dedi.”

David, sanki tramplendeymiş de atlayıp atlamayacağına karar veriyormuş gibi, spor ayakkabılarının uçları dışarda, en üst basamakta duruyor. “Saat beşte,” diyor.

Doğru cevap “belki” olmalı, ama David yalnızca kesin yanıtlar istiyor: “Evet”, “hayır” ya da “çarşamba saat ikide” ama asla “belki”, “belli olmaz” veya en kötüsü, “bilmiyorum” değil.

Nakliyeciler kanepesini evin garaj yoluna bırakıyor. Acele edersem, onlar eve girmeden önce sorumu sorabilirim.

“Tamam,” diyorum. “Babam seni saat beşte alacak. Kural bu.”

Adamlar kamyonu tırmanırken, David de zıplayarak merdivenlerden iniyor. Bazı şeyleri anlamıyor olabilir, ama David kurallara bayılıyor.

Daha sonrası için bir sorun yarattığımı biliyorum, çünkü babam her zaman geç kalır; ama benim de kurallarım var ve bunlardan biri de şu:

Bazen durumu idare etmelisin.

Acele etmesi için David’i bileğinden tutuyorum. “Haydi, çiti geçip şu adamlarla konuşalım.”

Çitin yanındaki çam ağaçlarının altında bahardaki yağmurlardan kalma biraz çamur var. Bir ay kadar önce, Bayan Bowman beni arayıp, evinin, on iki yaşında kızı olan bir kadına satıldığını söylemişti. “Sevineceğini biliyordum,” dedi. “Emlakçıya, yan evde aynı yaşta bir kızın yaşadığını ve belki arkadaş olabileceğinizi söyledim.”

Birkaç hafta sonra, oğlunun arabası Bayan Bowman’ı, kendi evine bitişik yeni dairesinde yaşamak üzere alıp götürürken, verandada durup el sallamıştım.

Bayan Bowman’ın artık yandaki evde yaşamıyor olması tuhaf geliyor; veranda da sallanan koltukları olmadan boş gözüküyor. Ama aynı zaman-

da da umut dolu ve heyecanlıyım. Her zaman mahallede bir arkadaşım olsun istemiştım; yan komşumun arkadaşım olması en harikası.

Yazları genellikle pek çok şeyi tek başıma yaparım, çünkü en yakın arkadaşım Melissa yaz tatilinin tümünü Kaliforniya’da babasıyla geçirir. Ama bu yıl farklı olacak. Yandaki kızla birlikte yazın yapmayı en sevdiğim şeyleri yapabiliriz: Göllette yüzmek, televizyon izlemek ve bisiklete binmek. Kitaplardaki komşuların yaptığı gibi, gece yarısı fenerle pencereden birbirimize mors alfabeyle mesajlar bile gönderebiliriz.

En iyisi de, annem beni götürüp getirmeyeceği için, David’in bizimle gelmek zorunda olmaması.

Melissa’larda son yatıya kalışımı hatırlamak için dişlerimi sıkıyorum. Annem beni almaya geldiğinde David, Melissa’ların mutfağında koşuşturmuş, annemin ona bunun bir karavan olduğunu ve karavanlarda kiler bulunmadığını tekrarlamasına rağmen kapıları açmış, kiler aramıştı.

“Gerçek arkadaşlar anlar,” demişti annem, eve dönerken. Ama benim anladığım şu: David yüzünden bizim dışımızda herkes bazen bir yerlere davet ediliyor.

Kamyonu yaklaşıırken nakliyecileri inceliyorum. Birinin yüzü kırmızı lekelerle kaplı ve kendi-

ni işe kaptırmış. Kirli bir tişört ve kot giymiş olan daha gencinise yüzünde hafif bir gülümseme var.

Tişörtlü adam daha arkadaş canlısı görünüyor.

Elim, acele etmesi için David'i sırtından iterken, "Kuralı unutma: Biri sana 'merhaba' dediğinde, 'merhaba' diye cevap verilir," diye fısıldıyorum.

Patikadan yürürken, aklımdan olası diyalogları geçiriyorum, ama bu tek kural yeterli olmalı. Yalnızca bir soru sormam gerekiyor, sonra David'i arabaya götürebilirim.

Çitin kenarına geldiğimizde, "Merhaba!" diye bağıryorum. David parmaklarını havada piyano çalıyormuş gibi yukarı aşağı oynatıyor.

Tişörtlü adam arkasına dönüyor.

"Eve ne zaman geleceklerini biliyor musunuz?" diye soruyorum. "Bugün mü?"

Tişörtlü, kamyonun içindeki adama dönüyor. "Peterson'lar ne zaman geliyor?"

"Biri sana 'merhaba' dediğinde, 'merhaba' diye cevap verilir!" diye bağıryor David. "Kural bu!"

Her iki adam da arkama doğru o tanıdık bakışı atıyorlar. Kırışmış alınlara eşlik eden bu-çocuğun-nesi-var bakışı.

Parmaklarını durdurmak için David'in ellerini yakalıyorum.

Kırmızı suratlı adam, "Saat beş gibi geleceklermiş," diyor. "Öyle dediler."

"Saat beşte!" David kolumun altında, kurtulmak için kendi etrafında dönüyor.

Geriye doğru bükülen bileğimin acısı öldürüyor beni. Belli etmemek için spor ayakkabılarımın içinde ayak parmaklarımı sıkıyorum. "Teşekkürler!" Saatimi görüyormuş gibi davranıyorum. "Ah, saate bak! Kusura bakmayın, gitmeliyim!"

David'i arabaya doğru kovalarken, arkamda, kamyonun metal rampasında ağır ayak sesleri duyuyorum; *tank, tank*.

David elleriyle kulaklarını kapıyor. "Saat beş! Videocuya gidelim!"

Ellerim yumruk haline sıkılıyor. Bazen David'in, uzun bir komadan uyanan biri gibi, bir sabah otizmsiz uyanmasını ve, "Ya Catherine, ben neredeydim?" demesini sağlayacak bir hap icat edilmesini diliyorum. Melissa'nunki gibi normal bir kardeş –aldığı kadarını geri verebilecek, birlikte şakalaşabileceğim, hatta kavga edebileceğim bir kardeş olurdu. Bağırabileceğim ve bana bağırarak yanıt verebilecek ve sonunda yorulana kadar birbirimize bağırma devam edebileceğimiz biri.

Ama hap map yok. Tartışmalarımız da bizi birbirimize bağlamak yerine aramızı açıyor; hep onun ağlamasıyla ve elinde olmayan bir şey yüzün-